

Dagmar Norell - En svensk mystiker i vår tid

Av Wilfrid Stinissen o.c.d.

Det hände i mars 1996. Dagmar var inlagd på Ersta sjukhus med en långt framskriden cancer. Jag hade åkt till Stockholm för att ge henne de sjukas sakrament och det vi i katolska kyrkan kallar viaticum (nattvarden som sista västkost). Några av hennes allra närmaste vänner var med.

Jag ställde henne de brukliga frågorna: ”Tror du på Gud Fader allsmäktig - tror du på Jesus Kristus...” Inget svar. Hon sov. Eller var det början på koman? Efter alla frågor höjde jag rösten och sa: ”Dagmar, tror du på allt detta?” ”Ja”, svarade hon med en sådan kraft och övertygelse att vi brast ut i skratt. Jag tror att alla tänkte som jag: så typiskt Dagmar, sådan var hon, en förunderlig syntes av svaghet och kraft.

Dagmar föddes den 14 januari 1917 i Söderhamn. Hon var yngst i en syskonskara på sju där hennes äldste bror var 22 år äldre än hon och den yngste 7. ”Jag var en docka”, skriver hon senare, ”som man älskade att pynta, men en docka som man lika plötsligt kunde lämna för att ägna sig åt varandra och sina jämnåriga kamrater... I min djupgående psykoanalys i Schweiz i slutet på femtiotalet sökte och sökte jag efter någon känsla av emotionell trygghet i min tidigaste barndom, men där fanns endast en stor och ångestfylld tomhet, att jag måste vara tyst för att inte störa.”¹

Dagmars mor led av migrän och depressioner i övergångsåldern. Ofta låg hon och vilade på sitt rum, ibland med en tidning över ansiktet för att, förgäves, dölja att hon grät. Dagmar trodde då att hon var orsak till mammans gråt vilket orsakade en fruktansvärd ångest.

När en vän till familjen, en kirurg och missionär i Missionsförbundet, visade bilder av sin verksamhet, bara *visste* hon inom sig - hon var då tre år - att hon skulle bli missionsläkare. ”Missionsfältet” hette Kongo, och en läkare var en som botade sjuka barn och gjorde så att hemska sår, som gjorde ont, läkte.

¹ *Från ögonspiegel till lera*, Kalejdoskop förlag, Åhus, 1987, s 10-11. Tyvärr är boken utgången på förlaget.

Till Indien

Under studietiden i Stockholm drogs hon alltmer till att specialisera sig i psykiatri. Men ingen hade hört talas om att man sände en psykiater till missionsfälten. Det tycktes inte stämma. Ett möte med världsevangelisten Stanley Jones löste problemet. Jones hade kommit till Indien som metodistkyrkans missionär.

Han ägde en stor fastighet i Lucknow i norra Indien där präster, läkare, lärare och socialarbetare levde i en gemenskap. Det hade kommit många människor dit och sökt hjälp, vilkas problem inte primärt var religiöst-andligt, utan berodde på neurotiska och mentala störningar. Det hade fått honom att börja tänka på ett psykiatriskt sjukhus som skulle grundas där, bara han fann den rätta personen. I Dagmar fann han denna och hon själv uppfattade detta som sin "marschorder".

Alltifrån början av sin tid i Indien möttes hon mycket positivt av kollegor, myndigheter, hinduer och muslimer i ledande ställning. Men många kristna missionärer reagerade negativt på öppnandet av en psykiatrisk klinik. Hur skulle en ensam ung svensk läkare, därtill kvinna, klara en sådan uppgift? Och dessutom, vad hade psykiatri på missionsfältet att göra?

Redan efter ett år fick hon igång en avdelning för inlagda patienter. Men uppgiften var övermänsklig. Hon stod så gott som ensam för allt: behandlingen av patienterna, administrationen, korrespondensen, språkstudier. Dagen avslutades vid midnatt med att hon gick rond och såg att allt var som det skulle. Ofta väcktes hon mitt i natten och fick sitta vid sängkanten hos någon patient för att försöka lugna.

När Stanley Jones efter flera år kom på besök berättade hon detta för honom. Han talade bara om för henne att det var brist på överlåtelse åt Gud som gjorde att hon klagade. Han fick henne slutligen att bara känna sig självisk och syndfull. Visste hon inte att det stod: "Allt förmår jag i Honom som ger mig kraft"?

Men hennes krafter var faktiskt helt slut. Hon hade aldrig någon riktig semester. När Dr Medard Boss, professor i psykoterapi, kom på besök för att fördjupa sig i studiet av indisk filosofi, förstod han situationens allvar och lyckades även skaffa en efterträdare åt Dagmar. (Arbetet vid den psykiatriska kliniken fortsätter än i dag, men nu med helt indisk personal.)

När Dagmar efter sex år lämnade Indien försommaren 1956 var hon ett vrak till kropp och själ. Hon gick in i en lång, mycket mörk och ångestfylld tid, som hon många år senare skulle beteckna som den kanske viktigaste och rikaste i sitt liv. En natt drömde hon att hon vårdade en sängliggande kvinna som hade förlorat båda benen. Hon tyckte själv att budskapet var glasklart: "Nu går det inte längre."

Om hon inte hade träffat professor Medard Boss redan i Lucknow och lärt känna honom som en vänlig, varm, omtänksam och pålitlig person med stor integritet, skulle hon inte vågat satsa på en psykoanalys igen. När han nu visade sig villig att själv ta henne i analys tog hon mod till sig och sa ja.

Terapin i Zürich

Hon var tvungen att flytta till Zürich där Boss hade sin professur. Dagmar var, när hon började terapin hos honom, inte bara utbränd utan verkligen mycket sjuk. Vid ett efterlängtat konsertbesök bröt hon ut i en fruktansvärd kallsvett och ångest, fast övertygad om att när dirigenten höjde taktpinnen skulle det vara tecknet som utlöste världens undergång. I panik rusade hon därifrån. Hon upplevde att okända män spionerade på henne när hon var nere i staden för något ärende, att hennes telefonsamtal med Boss avlyssnades av syföreningstanter och helvetespredikanter.

Dr Boss var en benådad psykiater. Han hjälpte Dagmar att acceptera alla sina dagliga upplevelser och låta dem förmedla sin innebörd. ”De talade om något som ville införlivas i min tillvaro, något som ville finnas till för mig, något från min framtid som sökte mig, sidor och möjligheter i mitt väsen som jag inte accepterat eller som min tidiga omgivning gjort det omöjligt för mig att utveckla”. I sin bok *Psychoanalyse und Daseinsanalytik* ägnar Boss det första kapitlet åt Dagmar som där får pseudonymen dr Cobling. Kapitlet bär den signifikanta titeln: ”En patient som lärde författaren att se och tänka på ett nytt sätt.”

Behandlingen gick ut på att i den nya tryggheten med dr Boss sakta konfronteras med nya sidor och möjligheter, att finna ett allt djupare svar på frågan ”Vem är jag?” När den alltför trånga och förbjudande personligheten började spricka, förlorade hon för en tid fotfästet. Det kändes som om hon skulle dränkas i en bottenlös ångest. Boss undrade om det verkligen var en sådan katastrof om den gamla världen föll samman. ”Måste inte något dö för att det nya och livskraftiga skall kunna utvecklas?”

Boss ställde upp närhelst det var nödvändigt. Han var inte rädd för den djupa ångesten. Därför fick den komma och gå. Till slut kom Dagmar åter på fast grund. Det tog tid, och även senare kunde ångesten komma tillbaka för en kort stund.

Hon fick inget stöd av kyrkans män. Stanley Jones skrev till henne att han hoppades att hon snart skulle vara ”på Vägen” igen genom ”en ny överlåtelse”. Senare förebrådde han henne att hon hade bytt yrke och svikit sin kallelse. Dagmar själv visste att det inte handlade om ett svek. Hon hade gjort ett professionellt bra arbete i Indien, men det övergick hennes krafter. Under terapin blev det klart för henne att det fanns nya och annorlunda uppgifter i framtiden.

En av de svåra kriser hon måste igenom var att acceptera att hon inte orkade fortsätta som läkare. Hon satt fast i den vanliga föreställningen att om man blev frisk skulle man kunna återgå till sitt gamla yrke. Som om inte något helt nytt kunde dyka upp.

Om detta nya fick hon en tydlig signal i en dröm. Hon satt i övre hallen av ett stort hus, närmast en herrgård. Huset var alldeles tomt, fönsterrutorna trasiga och tapeterna hängde i remsor. Den stora fruktträdgården var misskött och förvildad. Där satt hon i en vrå och såg på eländet, när hon hörde två män komma uppför trappan och prata med varandra: "Om vi skulle hjälpa henne att reparera huset."

Det var Michelangelo och Picasso. "Tala om faddrar!" brukade Dagmar tillägga när hon berättade denna dröm, och brast då ut i sitt hjärtliga skratt. Drömmen fick henne att förstå att hennes konstnärliga anlag var något att ta vara på, att ta på allvar, att förverkligandet av det skulle hjälpa henne att bli och förbli frisk.

Boss hade anat att lösningen låg i den riktningen och var inte förvånad. Ändå tog det tid innan Dagmar kunde acceptera den helt nya vägen. En dag gick hon förbi en öppen dörr till ett rum där man satt kring ett stort bord och arbetade med lera. Plötsligt tändes gnistan. Boss bekräftade henne och talade om var hon kunde köpa lera och även lämna in för bränning. Så började ett spännande äventyr.

Under terapin hade hon inte kunnat be. Efter tre år längtade hon efter att kunna meditera över en bibeltext som hon gjort tidigare. Men det fungerade inte. Efter att någon tid ha lyssnat till hennes klagan, undrade dr Boss stilla: "Måste bönen ske med ord?" Nej, bönen behöver inte ske med ord. Från den stunden kunde hon ibland sjunka genom ångesten ned till en vila på Grunden inom sig, Guds närvaro på djupet av hennes väsen.

Det var en viktig dag under hennes behandling, när hon mot slutet av terapitimmen spontant gick in i ett meditativt tillstånd. Hon kände sig fylld av en helande närvaro. Det var, skriver hon själv, som om hon hörde hela kosmos genljuda av orden: "JAG ÄR. Jag är den jag är." Det var också början till hennes nya jag, i en trygghet på djupet, som växte till i vetskapen om att hon var bejakad, ja älskad av tillvarons innersta.

Först då kunde hon helhjärtat acceptera att hon inte kunde fortsätta som läkare, ett yrke som hon älskade, som varit hennes identitet och som hon upplevt som en tjänst inför Gud. Som läkare hade hon ju alltid känt sig som Guds, den store Överläkarens, assistent. Hon hade honom vid sin sida och kunde ta honom i handen i svåra situationer.

Det stod nu klart för henne att hennes väsentligaste uppgift för resten av livet var att leva ett meditativt liv. Hon samtalade många gånger med dr Boss om detta, och han var ense med henne. Han förstod hennes djupa gudslängtan. När hon nämde sin hunger efter Gud, svarade Boss: ”Ja, den kris du gått igenom är den bästa förberedelsen för ett kontemplativt liv, men man sätter inte 10.000 volt på en liten glödlampa. Först måste du växa och bli starkare i din nya livssituation.”

Tillbaka till Sverige

1960 for Dagmar hem till Sverige. Boss tog avsked av henne med orden: ”Det är viktigt att du mediterar varje dag och lyssnar inåt till vad du får sanktion på att företa dig. Det är endast i kontakt med livskällorna inom dig som du kan få kraft.”

Det är vackert att se hur just under den stora krisen grunden lades för hennes nya liv: som konstnär, som mystiker, som andlig vägledare, som karmelit, som förebedjare för de psykiskt sjuka och för förvandlade terapeuter.

När allt var nattsvart, nedbränt och dött, när tillvaron var ett enda kaos och hennes enda trygghet var den dagliga kontakten med hennes läkare, då kom den inre pånyttfödelsen. Men det hade inte kunnat hända om inte dr Boss kontinuerligt stått vid hennes sida, och om han inte hade vetat att det finns erfarenheter som går djupare än de psykoterapeutiska, erfarenheter som har med de djupaste existentiella frågorna att göra, om livets mening och förmågan att få kontakt med livskällorna.

Dagmar älskade dr Boss förklaring av Martin Heideggers uttryck *Dasein*: ”man is the there of Beingness”. När hon läste detta, gick plötsligt ett ljus upp för henne. Vi får vara genombrottspunkter i tillvaron för det gudomliga, för den gudomliga Kärleken. För detta finns vi till. Vi får göra Gud synlig i tillvaron.

Den konstnärliga verksamheten hjälpte Dagmar att integrera materia och ande, jord och himmel. Leran var handfast, den höll henne på jorden. Den bjöd motstånd men kunde ändå formas, och - när den gått genom eld och förvandlats - bli bärare av ett andligt innehåll.

Arbetet med leran var egentligen ett kamouflage för hennes nya ”tjänst”. Om hon tidigare haft ett yttre, mycket aktivt uppdrag, fick hon nu en inre tjänst, en bödens och förbödens uppgift.

Det tog några år av arbete med leran innan den form visade sig som var ett adekvat uttryck för hennes inre liv. Den föddes under en meditation. Hon upplevde sin kropp, särskilt bröstdelen, som ett kärl som skulle tömmas och fyllas i andningen ut och in, i den gudomliga andningen, livets puls, i vardagens ständiga givande och tagande. Hon gick direkt in i verkstan och började arbeta med den första meditativa formen av människan som ett bräckligt käril, den form hon blivit mest känd för som konstnär.

Leran var det "jordiska" hon fick använda sig av. Den hjälpte henne som sagt att stå med båda fötterna på marken, att vila på Grunden och därifrån bygga upp något nytt. Arbetet med leran blev en del av hennes meditation. Samtidigt som hon byggde upp en skulptur, formades något inom henne själv. Det andliga svävar inte som en gloria över våra huvuden, utan det skall vara integrerat, inkarnerat i vardagen.

Det blev flera utställningar. Hennes bilder var meditativa, födda ur djup bön och personlig erfarenhet. Det hon inte längre kunde göra som psykiater gjorde hon nu som konstnär: hon hjälpte människor att finna sin inre tyngdpunkt, att "vila i den stilla punkten", som hon kallade det. En av skulpturerna bär namnet "ett öra mot rymden" och påminner om profeten Elias lyssnande till "det stilla suset" (1 Kung 19:12-13).

Det var hennes arbete som konstnär som förde henne till konstkritikern Eugen Wretholm, som skulle bli hennes make. Vänskapen med honom lärde henne mycket om kärlekens väsen. De sidor hon ägnat åt denna kärleksrelation och åt Eugens död hör till de mest gripande i hennes bok.

Katolik och karmelit

År 1985 steg det upp en visshet inom henne: Nu är det tid att konvertera. Den sista puffen fick hon från Gunnel Vallquist som sa: "Dagmar, när skall du nu äntligen konvertera?" Det hon sökte i katolska kyrkan var det rika sakramentala livet, mystiken, objektiviteten, och kanske framför allt helheten. Hon hade själv blivit hel och ville ha en kyrka som var hel. – På pingstdagen upptogs hon i den katolska kyrkans gemenskap.

En natt drömde hon att hon satt och läste i en avskild trädgård. Plötsligt nåddes hon av ett intensivt ljus. Hon såg upp och mitt emot henne stod den heliga Teresa av Avila i sin mörka dräkt och den vita huvudduken runt ansiktet under den svarta slöjan. "Hennes blick var kärleksfull men genomborrande, och det var från hennes ögon ljuset strålade emot mig. Hon sade: 'The next is Dagmar'.

Där avbröt hon sig som om hon inte ville tala högt om en hemlighet. Jag fylldes av stor glädje och i drömmen tycktes jag förstå vad det rörde sig om. Så slocknade ljuset, det blev mörkt och jag vaknade med en stor tacksamhet i mitt hjärta. Jag förstod att drömmen var en gåva och ett löfte. - Karmeliternas livsinställning och andaktsliv har fått en allt större betydelse för mig."

I det sammanhanget fick hon reda på att det inom karmelitorden finns en gren, öppen för människor som lever sitt vanliga liv i samhället men samtidigt önskar följa Karmels spiritualitet i kontemplativ bön och överlåtelse åt Guds vilja. Hon ville vara med även där. Hon hade ju blivit van att lyssna till det stilla suset.

Några år senare, när hon avlagt sina löften, fick hon i uppdrag att vägleda de nya aspiranterna. Med fast hand ledde hon dem på börens vägar genom personliga samtal men allra mest genom sina brev som är pärlor av andlig och psykologisk insikt. Hon kunde vara bestämd, någon gång till och med kärv, så att sensibla naturer ibland blev lite skrämde. Hon var ju en typisk ledarnatur. Men inför sin egen vägledare var hon som ett barn.

Hon behöll alltid, också när hon pånyttfödd kommit ut ur den stora krisen, en psykisk sårbarhet. Men den var inget hinder för hennes andliga utveckling. Tvärtom. Hennes svaghet, som var helt accepterad och som hon inte försökte dölja, fick henne att känna sig fullständigt beroende av Gud, av hans kraft.

Tvärs igenom ångesten fann hon Guds kraft. ”Ännu första åren hemma, när det inte var så lätt i allt motstånd jag mötte mot min nya livsriktning, och ekonomin var minst sagt oroande, brukade jag lägga mig raklång på golvet och sjunka ner genom oron och ångesten till tryggheten på den fasta grunden.”

Det var också ur svagheten som ett nytt uppdrag föddes. ”Det jag har erfarit under mitt liv”, skriver hon senare, ”har varit en bra förberedelse för ett inre uppdrag jag har fått, nämligen att be för de psykiskt sjuka, att be om en djupare förståelse för deras villkor och behov - be om förvandlade terapeuter. En uppgift jag hoppas få fortsätta med allt större klarsyn även sedan jag slutat min vandring på jorden.”

Hennes råd till dem som sökte vägledning hos henne var aldrig svävande, aldrig rent teoretiska eller abstrakta. Man märkte att det var liv hon förmedlade. Hon hade själv utforskat den inre borgen, inte bara Teresa av Avilas bok som bär detta namn, utan den verkliga borgen, sin själs inre borg. Hon hade kommit långt in i den när hon började sitt ledarskap.

Och några år senare kunde hon skriva: ”Jag har nog inte riktigt vant mig än vid att ’jag’ inte finns till. Rätt vad det är snor jag runt för att se var jag är och upptäcker att ’jag’ inte lever längre, att jag är begravd i det flödande ljushavet, att mitt verkliga jag lever sitt dolda liv i Treenighetens gemenskap och får verka utifrån denna kraftkälla... Plötsligt kan det stiga upp ett ’O’ från djupet, men jag kan inte beskriva vad det innebär, det är något ’intet öga sett och intet öra hört’.”

Hon var fullständigt försonad med Gud, med sig själv, med allt och alla. Hon uttryckte det i en dikt som hon kallade ”Bruksanvisning”.

Allt som berörs av Guds närvaro blir bra:

att vara glad

är bra

att gråta

är bra

att vara liten och hjälplös

är bra

att fyllas av Guds kraft

är bra

att bära andras bördor

är bra

att ha en vision

är bra

att inte se nästa steg

är bra

att möta motstånd

är bra

att överlämna sig själv och allt

är bra

att dansa och sjunga till Guds ära

är bra

att vila i Faderns sköte

är bra

att brukas av Guds hand

är bra

att helas

är bra

att vara brutet bröd

är också bra!

”Jag har det så bra”, så sa och skrev hon gång på gång när hon, fullständigt slut, utmattad, tård av sin cancersjukdom, väntade på döden.

Kallad till kärlekens tjänst

Abstrakta principer brukar inte beröra oss. Men när dessa principer är inkarnerade i ett konkret människoliv kan de magnetisera oss. I Dagmar Norells liv har kärleken, det enda vi har att leva för, blivit kött och blod. Hon kände sig kallad till kärlekens tjänst. När hon vid sin upptagning i karmeliternas sekularorden fick välja ett nytt namn, ville hon heta Dagmar Elisabeth av den barmhärtiga kärleken.

Det var fascinerande att se hur hon under de sista åren, då hon blivit helt gripen av Anden, alltmer brann av kärlek till människor och Gud. ”Kristus, såra mitt hjärta”, bad hon, ”så att jag blir brutet bröd och utgjutet vin.”

”Ibland”, skrev hon också, hon som var så osentimental, ”nås jag av den vibrerande tonen från Brudgummens flöjt, när han över bergen leder sin hjord. Den tonen gör mitt inre till en skälvande resonansbotten. O, att jag vågade lämna det hemmavanda och skynda honom till mötes.”

Hon *bar* skyndat honom till mötes den 28 mars 1996.

I hennes liv, vikt åt kärleken, kan vi se, konkret och handgripligt, hur rikt livet kan vara och hur man kan göra även andra rika.

Vi kan också lättare föreställa oss hur glad man är i himlen när vi minns Dagens oemotståndliga skratt.

*Några texter ur Dagens dagbok*²

18 januari 1939. Hela mitt inre reser sig emot uttalandet att schizofreni skulle vara obotligt. Det synes ofta så därför att läkare inte alltid kan visa på den kraft som ensam förmår hela personlighetens djup. Kristus är den som vår splittrade håg samlas kring. Är vi inte många som äger denna splittrade personlighet innan Kristus helt fått ta hand om oss? Om inte till graden så till arten. Jag känner själv hur jag är mest mig själv, enad och samlad, när jag innerligast är förenad med honom.

Allhelgonadagen 1964. Den gamla plantan måste vissna ned för att lämna plats för det nya, som har sin blomningstid och mognad. Om vi är öppna och vågar ta emot vad Livet har i beredskap för oss, så ska vi finna att det alltid börjar växa upp något nytt ur ruinerna och askan, kanske inte vad vi väntat, troligen något mycket rikare, om vi bara vågar möta det förutsättningslöst.

6 december 1981. Vet inte riktigt vad som händer med mig. På ytan är det ganska grått. Har inte något att visa på som framsteg i mitt andliga liv, och ändå sker något inom mig som jag inte kan beskriva. Det är en spänning mellan Guds frånvaro på ytan och en innerlig närvaro på djupet av mitt väsen: frid som ett stilla vatten, glädje som ett ljusst igenkännande, tacksamhetens ordlösa lovsång som ett continuum.

Allt av nåd. Får jag *bara vara* i honom? Begärs det inget annat av mig?

² Man finner dessa texter i Dagmar Norell, *I keramikarens verkstad*, Proprius, Stockholm, 1997.

20 juni 1983. De två första veckorna efter reträtten sögs jag om och om igen in i en kraftig virvel mot djupet av mitt väsen, som om jag uppslukades av ett svart hål. Ju snabbare jag släppte allt motstånd och lät mig föras, desto bättre. Men först gav det mig nästan fysisk svindel.

Jag kom att tänka på hur det var i min terapi hos Medard Boss, när den alltför trånga, rigida personlighetsstrukturen började svikta och jag var dödligt rädd för det okända framför mig. Under ett par dagar formligen dränktes jag av skyhöga nattsvarta vågor av ångest. Boss hjälpte mig att låta det ske, att sjunka allt djupare genom ångesten tills jag nådde den fasta Klippan, tills jag upplevde att jag vilade på Grunden. Där måste min förankring vara, därifrån måste det nya växa fram.

Nyårsafton 1983. Gud är nog mycket nära fast man inte kan se eller känna det. I det fördolda, i mitt innersta finns en fullhet och en djup frid. Jag får följa med utandningen dit under ett outtalat GUD, fyllt av längtan och tillbedjan, och finner att jag har kraft med mig tillbaka.

12 april 1985. Varför kommer tanken på gamla synder tillbaka? Kanske för att jag nu ska överlåta det som ligger djupare än den enstaka handlingen: den sårade självgodheten, högmodet att vilja vara perfekt. Att förlåta sig själv. Bakom svårigheten att förlåta sig själv ligger stor själviskhet och stort högmod.

27 september 1985. På många ställen i Bibeln, både i Gamla och Nya testamentet, används bilden av brudens och brudgummens djupa gemenskap som en återspeglning av själens förtroliga och glädjefyllda gemenskap med sin Herre och Konung.

I min ungdom tyckte jag brudmystiken verkade överspänd, en förträngd eller snedvriden sexualitet, men det är att feltolka och begränsa äkta kärlek. Visst innebär gemenskapen med den älskade stunder av översvallande känslor då kroppen sjunger, men viktigare är ändå vardagens innerliga gemenskap, omtanken, önskan att vilja den andre väl. Glädjen i att förbereda en måltid, glädjen i att stöta ihop i en dörröppning med ett leende eller en kyss, ja, glädjen i att öppna dörren för att höra fotstegen när han kommer hem. Alla små, små vardagliga händelser av närvaro för varandra.

Det är tomt i min kammare där jag sitter beredd och lyssnar efter tecken på Hans ankomst, flöjten som lockar och kommer mitt hjärta att svara: Kom, Herre Jesus, kom!

Advent 1991. Sedan länge står jag inför Guds tron och ropar: ”Herre, förbarma dig över oss.” En oöverskådlig skara tycks dras med mig till den Barmhärtiga Kärleken. Jag får vara det tysta språkröret för dem som ropar i sin ångest, ja, även för dem som i sin blinda och stumma ångest inte förstår eller förmår att ropa. Min tjänst nu är att vara förbön och lidande för andra.

Onsdag i Stilla veckan 1993. Det andliga livet blir allt enklare. Det andliga livet, ja, vad är det? Inte svävar det fritt. Det är en integrerad del i detta jag kan kalla mitt odelbara väsen, och som verkar i alla sammanhang. Rötterna finns i Treenighetens rörelser i mitt väsens kärna.

På ytan kanske det knappt är synligt, men när jag samtalar med någon om Gud och hans rike, då bryter det ibland igenom och ger mig ord jag inte tänkt ut; de bara finns där, helt oväntat. Troligen anses jag numera mindre from, utan överdrivet emotionellt engagemang och med större tolerans och med allt mindre förvåning över vad som möter. Somligt bemöts, annat får bara gå förbi.

Det finns inga gränser för Guds möjligheter. Man deltar i Guds oändlighet, i hans vidd och närhet. Man vistas i hans vind, där hans vilja och hans uppdrag når en. Uppgiften utförs och går förbi in i det förflutna. Allt är egentligen så enkelt - att bara vara i Guds skaparkraft hans vind som blåser genom allt som är.

25 juni 1993. I min ungdom uppmanades jag att som motto ha "Allt förmår jag i honom som ger mig kraft". Men det är endast till det vi manas att göra från vårt inre, från vilan i vårt centrum som kraften ges oss. När Gud ger ett uppdrag, ger han också kraften och möjligheten att utföra det. Vilket inte innebär att man alltid också får slutföra det. En är den som sår, en annan den som skördar. Ofta är man bara en vägvisare i en korsning.

I min jordiska existens är jag bräcklig och ofullkomlig. Men i mitt väsens djup finns inga gränser, ingen tid, inget rum utan en oändlig vidd, ett omslutande ljus, en älskande värme och frid, en glädje som en porlande källa. Begreppet "jag" tycks inte finnas där, men väl ett liv som levs i mig. Kristus, du i mig och jag i dig. Det är du som lever där, du som lever mig.